

tinget; men jeg haaber ganske vist, at det skal blive Rigsdagens Finanslov. Vi kunne jo aldrig vente gennemført en saadan Politif, efter hvilken det kan blive Landstingets Finanslov, eller efter hvilken det kan blive Folketingets Finanslov; men det maa blive Rigsdagens Finanslov. Jeg erkender fra min Side, at Folketinget har været hensynsfuldt i sin Behandling af dette Forslag. Der har været Punkter — og der kommer jeg igen til at berøre lidt af, hvad den sidste ærede Taler har omtalt — hvor det kunde have været fristende for Folketinget og navnlig for mine Meningsfæller, antager jeg, at stemme for Forslag, der have været fremme, blandt andet det Punkt, han nævnedes, om Rentenedsættelsen. Trox den ærede Landstingsmand ikke, at jeg og mine Meningsfæller fuldt saa vel som han ere Venner af Rentenedsættelsen? Jo, det kan han være vis paa. Men naar den ærede Kirkeminister siger, at han ikke kan modtage det, saa mener jeg, at maa maa paaafkomme, at der er et Flertal, der har Selvbeherstelse nok til ikke at stemme for Forslaget og sige: Vi maa erkende, at dette Forslag ikke kan gennemføres. Og det kan den ærede Landstingsmand ikke gennemføre; selv om han og hans Meningsfæller fik Flertal i Folketinget; thi en saadan Bestemmelse hører hjemme paa en særlig Lov, hvis der skal lovgives om den, men ikke paa Finansloven. Altsaa, det kan ikke ordnes af det andet Ting mod en Ministers bestemte Modstand. Men jeg indrømmer, at der hører Selvbeherstelse til at gøre det. Jeg har ingen Tvivl om, at det ærede Medlem, som har talt her i Dag, og saa vil sørge for ved Møderne ude i Landet at sige: „Ja, mine Meningsfæller og jeg undte Dem Rentenedsættelsen; men se, om ikke Højre“ — og jeg og mine Meningsfæller regnes jo ogsaa til Højre — „stemte imod det Forslag.“ Det ærede Medlem vil naturligvis sige, at vi ikke undte Befolkningen dette Gode, men jeg henstiller dog til den ærede Landstingsmand, om sliqt er i fuld Overensstemmelse med Sandheden.

Endelig var der et andet Forslag fremme, det var til Udvidelse af adskillige Holdepladser til Stationer eller Holdepladser med Skiffespor. Ja, det er jo noget, som vi alle vide, at næsten enhver Rigsdagsmand bliver bombarderet med at skaffe deres Kredse slige Goder. Flertallet stemte der imod, og der var ogsaa flere af de Herrer, der havde været med til at stille Forslag derom, der gjorde det, fordi Ministeren sagde: Jeg kan ikke dødtage det; Administrationen maa have Tid til at undersøge de Forhold. Hvis de nu havde fastholdt det mod Administrationens

Wilje, saa var der ikke kommet andet ud af det, end at de paaagældende ikke havde faaet, hvad der dog var Stemning for. Ministeren udtalte nemlig samtidig derom, at han var rede til at lade det undersøge, og saa vidt han kunde se, kunde der blive Sandsynlighed for, naar denne Undersøgelse var foretaget, at der kunde blive indført det, som de paaagældende Beboere havde søgt om, nemlig at de kunne faa Skiffespor. Paa flere Punkter har der selvfølgelig været Selvbeherstelse til Stede, og talder man derfor Forslaget for en Landstingsfinanslov, saa for mig gerne. Det er en Selvbeherstelse, der betaler sig, og som gør, at Folketinget efterhaanden vil faa en Indflydelse paa Finansloven, som der med Rette — ogsaa efter Grundloven — tilkommer det. Den ærede Landstingsmand fra 2den Kreds (P. G. C. Jensen) slog noget paa, at Landstinget skulde have Lejlighed til at gennemgaa Finansloven paa samme Maade som Folketinget. Nej, det er jo ikke Grundlovens Mening. Naar den skal behandles først i Folketinget, saa ligger jo deri, at vi ikke kunne faa samme Anledning til at gennemgaa alle Enkeltheder, som det andet Ting har haft.

Den sidste ærede Taler talte gentagne Gange om Forliget. Ja, jeg er overbevist om, at det Forslag, der blev sluttet den 1ste April 1894, er udgaaet af Erfaringerne; det er dyrekøbte Erfaringer, der ere nedlagt i de Resolutioner, som der bleve vedtagne. Det er efter en hidsig Kamp i mange Aar, at disse Resolutioner ere komne til Stede. Men netop fordi disse Resolutioner ere Udtryk for Erfaringerne, netop derfor ville de ogsaa vise sig stærke til at holde, og jeg antager, at de ville vise sig meget stærkere, end den ærede Landstingsmand og hans Meningsfæller gaa ud fra. Han beraabte sig gentagne Gange paa Vælgerne, og han sagde endogsaa, at han havde Vælgernes Flertal for sig. Ja, foreløbig har han dog ikke haft det, og vi maa da heller ikke glemme, at Vælgerne faa deres Udtryk igennem de to Ting. For Resten vil det jo nu ikke være ret længe, inden den ærede Landstingsmand faar Lejlighed til at se, hvorledes Vælgerne stille sig. Det kan jo ikke være længere end til den 20de April, og han kunde derfor gerne vente indtil den Tid med at spaa, saa vilde han i hvert Fald ikke risikere at komme til at spaa fejl. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale dette Forslag, som jeg mener er et Forslag, som Landet i det hele er vel tjent med.

Formanden: Da der endnu er indtegnert 4 Talere, vil jeg her afbryde Forhandlingerne, som fortsættes i Morgen.